

Ghost Hold

21.11. - 20.12.2025

Galleri Tom Christoffersen

Galleri Tom Christoffersen er stolte af at præsentere Aia Sofia Coverley Turans soloudstilling *Ghost Hold*, som er kommet i stand gennem en invitation fra galleriet til Turan om at gå i dialog med værker fra Astrid Noack Estate.

Ambivalente, tilbageholdte og nærmest sitrende. Sådan beskriver Aia Sofia Coverley Turan billedhuggeren Astrid Noacks figurer, som hun tidligt i sin karriere lod sig inspirere af. I *Ghost Hold* vender Turan sig igen mod Noacks skulpturer i tre værkserier, som peger på aspekter af Noacks tilgang til skulpturen, der trækker linjer ind i hendes egen praksis.

Aia Sofia Coverley Turan er optaget af det, der sker i rummet omkring Noacks skulpturer, af stemningen og den energi, deres kroppe sætter igang. Hvor Noacks skulpturer fremstår statiske, monumentale i deres stilhed, er det Turans interesse at fastholde det flygtige og bevægelige. Og hvor Noack kroppe synes fortættede, koncentreret tilstedeværende, beskriver Turans værker en fraværende krop.

Fra gulv til loft strækker to stålkonstruktioner sig som rygsøjler gennem rummet. De peger på det, der ikke umiddelbart er synligt i skulpturen, på modelleringsskellettet og posituren og på det, der endnu ikke har fundet en fast form. Som rygsøjlen holder kroppen og modelleringsskellettet holder skulpturen, synes de to konstruktioner at holde selve rummet udspændt mellem sig.

Hvis de to stålsøjler udgør skulpturens inderste, dens usynlige kerne, refererer tre væghængte bronzeværker til det yderste, til det, der ligger udenom kroppen. Vanddråber drypper fra ærmerne af bluser, der synes ophængt på en usynlig tørresnor, hvor de emmer af den krop, der har båret dem. Nu bærer de sig selv, som trætte, hengivne stofkroppe uden et centrum. De er bevægelige hverdagsgenstande fastfrosset i et øjeblik.

Turan zoomer ind på det flydende tilhørsforhold, man ofte finder i diasporaens fortællinger: Følelsen af at være spændt ud imellem steder. Her bliver beklædning det, man bærer med sig på kroppen, det, som peger tilbage og holder en fast. Turan støber de historier, der er bløde og udviskede i erindringen, i bronze, der storkner, bliver tungt og ophøjet, som en måde at insistere på at give de flygtige minder en plads. Men også bronze kan smeltes om og blive blødt igen, ligesom den er modtagelig for vind, vejr og berøring. De tre blusers patinerings varierer en anelse, som havde de hængt for længe i solen, der gradvist blegede deres tekstil.

Som sådan udgør *Ghost Hold* er et spøgelsesagtigt greb om stemninger, der ikke lader sig fastholde. I udstillingen søger Turan at indkredse skulpturelle ambivalens gennem værker, der fremgår lige dele poetisk fortællende og underspillede. I en serie af papirværker følger vi hendes proces og det arkiv, hun har indsamlet under arbejdet. Her er skitser, fotografier, tegninger og tekstil omsat at prægninger i papirets overflade, der fremstår som et minimalistisk relief. Man må bevæge sin egen krop, placerer sig så lyset rammer værket på en måde, der får prægningerne til at stå frem. En subtil gestus, der minder om selve noteapparatets karakter.

Gennem de fire papirværker løber træningen af en syning, som en rød tråd gennem værkerne, der binder dem sammen og giver dem karakter af en frise. Syningen er det element, der giver beklædning en tredimensionel form, og således kredser også papirets hvide flade om skulpturelle grundspørgsmål: Om rumlighed, rytme og om, hvordan man - som Astrid Noack - gennem en lille forskydning i kroppen kan indfange det, der ikke lader sig holde fast.

Udstillingsteksten er skrevet af Louise Steiwer.